

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache

judcători – Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Constantin Alerguș și Nadejda Toma,

a judecat fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de inculpata Tataru Ecaterina și de avocatul Bargan Iurie în numele inculpatei, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală privind-o pe

Tataru Ecaterina Gheorghe, *născută la 22 mai 1965, originară din s. Rădeni, r-nul Călărași, domiciliată în or. Ialoveni, str. Ișnovăț nr. 16.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: *31.03.2014 – 30.06.2015;*

Instanța de apel: *31.07.2015 – 12.11.2015;*

Instanța de recurs: *05.02.2016 – 17.05.2016.*

Colegiul penal lărgit asupra recursurilor în cauză

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 iunie 2015, Tataru E. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 251 Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate de antreprenoriat pe un termen de un an.

Conform art. 90 Cod penal a fost suspendată executarea pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de un an.

Acțiunea civilă înaintată în interesele părții vătămate și civile SRL ”Bijuliux” și părții civile Guranda O., a fost admisă parțial, cu încasarea de la Tataru E. a prejudiciului material cauzat în beneficiul SRL „Bijuliux” în sumă de 40 000 (patruzeci mii) lei.

Acțiunea civilă privind încasarea prejudiciului moral în beneficiul lui Guranda O. în mărime de 20000 (două zeci mii) lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Tataru E. în folosul SRL „Bijuliux” cheltuielile de judecată în mărime de 4 000 (patru mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Tataru E., deținea calitatea de administrator al SRL „Progrico”, în cadrul procedurii executorii nr.2-1149/12 din 30.05.2012, inițiată de Judecătoria Centru, mun. Chișinău, privind încasarea de la SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux” a sumei de 71 450 lei, adică prețul mărfii livrate. Prin procesul-verbal din 11.04.2013 s-a pus sechestru pe bunurile debitorului în valoare totală de 40 000 lei aflate pe teritoriul Pieții Centrale, pe adresa str. Mitropolitul Varlaam, 63 mun. Chișinău, bloc 18 ghereta 3. Inculpata a primit spre păstrare bunurile sechestrate, fapt confirmat prin semnătura acesteia din procesul-verbal, fiind totodată avertizată de răspunderea pe care o poartă pentru tănuirea, însușirea sau substituirea bunurilor sechestrate. În pofida faptelor expuse, de către executorul judecătoresc Burlacu O. la 16.04.2013 pe teritoriul Pieții Centrale, pe adresa str. Mitropolitul Varlaam, nr. 63 mun. Chișinău, bloc 18 ghereta 3, s-a constatat că Tataru E., cunoscând cu certitudine despre procedura executorie nr. 2-1149/12 din 30.05.2012 și procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 aplicat de către executorul judecătoresc Burlacu O., a tănuit și înstrăinat bunurile sechestrate ce i-au fost încredințate spre păstrare, prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată prin probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, după indicii calificativi: *însușirea, înstrăinarea în cazurile nepermise de lege, tănuirea bunurilor gajate, luate în leasing, sechestrate sau confiscate ori utilizarea lor în alte scopuri, săvârșită de o persoană căreia i-au fost încredințate aceste bunuri sau care era obligată, conform legii, să asigure integritatea lor.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către inculpata Tataru E. și avocatul Bargan I. în numele acesteia.

3.1. Inculpata în motivarea apelului a invocat că învinuirea înaintată privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal este una abstractă, ceea ce înseamnă că organul de urmărire penală și acuzatorul de stat au încălcat dreptul la un proces echitabil garantat inculpatei.

Inculpata a menționat că în procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013, executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general natura unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită incorect.

A mai invocat că prima instanță a expus conținutul declarațiilor martorului Burlacu O. ce activează în calitate de executor judecătoresc, și care a aplicat sechestrul asupra bunurilor debitorului în mărime de 40 000 lei, fapt ce se confirmă prin facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626, alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate.

A mai susținut că, nu a comunicat executorului judecătoresc care este valoarea bunurilor aflate în ghereta respectivă, însă a afirmat că valoarea acestora este de pînă la 5 000 lei.

Prin urmare, este incert în ce mod a stabilit executorul judecătoresc că valoarea bunurilor era de 40 000 lei.

Mai mult ca atât, în textul procesului-verbal este indicat că aplicarea sechestrului a avut loc în lipsa creditorului sau a reprezentantului acestuia. Acest aspect vine în contradicție directă cu prevederile art. 115 alin. (6) Cod de executare, în conformitate cu care este stabilit că prezența creditorului sau a reprezentantului său la aplicarea sechestrului este obligatorie. Acest fapt, a fost confirmat în ședință de către reprezentantul părții vătămate Guranda O., precum și de către executorul judecătoresc Burlacu O.

Tot în susținerea apelului a mai invocat că, la materialele cauzei penale lipsesc careva înscrisuri întocmite de către executorul judecătoresc la momentul în care a stabilit lipsa bunurilor respective și anume careva acte constatatoare, deși aceasta a comunicat că a întocmit asemenea acte.

La denunțul depus de către executorul judecătoresc Burlacu O. nu a fost anexat actul de constatare care a fost întocmit, după cum se susține, la 16.04.2013.

A considerat că faptul menționat supra, a creat dubii cu privire la temeinicia învinuirii înaintate, deoarece nu au fost constatate circumstanțele de fapt în care a fost comisă infracțiunea incriminată.

Prin urmare, inculpata solicită casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia aceasta să fie achitată.

3.2. Avocatul Bargan I. a declarat apel în numele inculpatei, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia inculpata Tataru E. să fie achitată.

În argumentarea apelului a invocat că la etapa urmăririi penale de către acuzatorul de stat și organul de urmărire penală au fost încălcate drepturile persoanei învinuite, care au dus la încălcarea principiilor generale, care au menirea să asigure respectarea dreptului la un proces echitabil.

A mai indicat că deși au fost reflectate cu multă claritate aspectele de fapt și de drept care pun în evidență existența dubiilor în probarea învinuirii aduse inculpatei, prima instanță nu a întreprins careva măsuri privind elucidarea și înlăturarea acestora.

Tot în susținerea apelului a mai invocat că, executorul judecătoresc urma să întocmească proces-verbal în strictă conformitate cu prevederile art. 118 Cod de executare, potrivit cărora în procesul-verbal se enumeră obiectele și documentele sechestrate, indicându-se numărul, măsura, greutatea lor, genul, elementele de individualizare, gradul de uzură și, pe cât este posibil, valoarea lor; executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013 fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor; în procesul-verbal de sechestru din data de 11.04.2013, executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil și ilegal; din procesul-verbal de sechestru din 11.04.2013 rezultă că valoarea bunurilor indicate este de 40 000 lei, care a fost stabilită conform documentelor prezentate de către Oprea I., pe când la materialele cauzei au fost anexate 6 facturi de expediție, care fiind însumate constituie o sumă totală de 4589 lei și nicidecum 40 000 lei, precum este indicat în procesul-verbal.

În ședința de judecată, în cadrul examinării cauzei penale în prima instanță a fost audiat și executorul judecătoresc, Burlacu O., care a menționat că la momentul întocmirii procesului-verbal nu a întreprins careva acțiuni în vederea determinării cantității bunurilor aflate în ghereta respectivă și s-a limitat doar la determinarea valorii acestora în baza facturilor prezentate și din cele comunicate de către inculpata Tataru E. și vânzătorul care a fost prezent la fața locului.

A accentuat că anume aceste aspecte relatate de către executorul judecătoresc audiat în calitate de martor urmau a fi puse de către instanța de judecată la baza achitării inculpatei. Prin urmare, se ajunge la concluzia evidentă că nu au fost îndeplinite acțiunile necesare de sechestrare a bunurilor și transmitere a acestora inculpatei în vederea asigurării integrității lor.

A mai invocat că, inculpata Tataru E. a adus la cunoștința instanței că nu a comunicat executorului judecătoresc care este valoarea bunurilor aflate în ghereta respectivă, ci doar a afirmat că valoarea bunurilor care se aflau nemijlocit în această gheretă este de pînă la 5 000 lei, astfel este incert cum executorul judecătoresc a stabilit că valoarea bunurilor constituie suma de 40 000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015 apelurile declarate au fost respinse, ca fiind nefondate, iar sentința atacată a fost menținută, fără modificări.

5. În urma analizei materialului probator, instanța de apel a statuat că motivele invocate în apelurile declarate în ceea ce privește nevinovăția inculpatei Tataru E. în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 251 Cod penal, au constituit obiect al cercetării judecătorești în cadrul examinării cauzei în prima instanță, care s-a desfășurat sub toate aspectele, complet și obiectiv, prin prisma principiului contradictorialității și nemijlocirii.

Instanța de apel a menționat că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, prin urmare just a adoptat o sentința de condamnare în privința inculpatei Tataru E. în baza art. 251 Cod penal.

În urma verificării probelor de către instanța de apel, aceasta a constatat că vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate a fost pe deplin dovedită, iar declarațiile date de către inculpată au fost apreciate critic de către instanța de apel, deoarece acestea constituie o modalitate de eschivare de la răspunderea penală.

Instanța de apel a conchis că prima instanță corect a apreciat critic declarațiile martorilor Oprea I. și Talpă M., conform cărora ghereta era dată în subarendă și că ultima a deschis ghereta sigilată cu cheia primită de la executorul judecătoresc. Aceste declarații au fost combătute cu faptele expuse de către Guranda O. și executorul judecătoresc Burlacu O., care a negat totalmente că a transmis cheia de la gheretă cet. Talpă M. și i s-a permis realizarea bunurilor sechestrate.

Mai mult ca atât, prima instanță corect a ajuns la concluzia că în declarațiile lui Oprea I., Talpă M. și Tataru E. sunt contradicții care pun la îndoială veridicitatea lor, iar asemenea probe nu pot fi puse la baza unei hotărâri de condamnare.

Totodată, instanța de apel a mai statuat că prima instanță just a reținut că inculpata Tataru E. a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate, iar în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzut de lege, însă ultima nu le-a contestat.

La fel, s-a remarcat și faptul că asupra argumentelor invocate de către inculpată și avocatul acesteia s-a expus prima instanță, iar în instanța de apel acestea nu și-au găsit confirmare, din care considerente instanța de apel a conchis că sentința adoptată este una legală, motivată și întemeiată.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, inculpata Tataru E. și avocatul acesteia Bargan I. au atacat-o cu recursuri ordinare, solicitând casarea acesteia și remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursurilor declarate ambii recurenți au invocat aceleași argumente și s-au bazat pe aceleași temeieri de drept.

Astfel, aceștia indică faptul că în speță, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal pot fi bunurile sechestrate în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod de executare. Așadar, executorul judecătoresc era obligat să întocmească un proces-verbal în strictă conformitate cu prevederile art. 118 Cod de executare. Potrivit acestor reglementări legale, în procesul-verbal se enumeră obiectele și documentele sechestrate, indicându-se numărul, măsura, greutatea lor, genul, elementele de individualizare, gradul de uzură și, pe cât este posibil, valoarea lor.

Prin urmare, ca obiect material al acestei componente de infracțiune apar bunurile materiale sechestrate în mod legal. Contrar acestor prevederi legale, în speță, executorul judecătoresc a întocmit procesul-verbal de sechestr din data de 11.04.2013, fără a enumera cu exactitate obiectele sechestrate, fără a indica numărul, după caz greutatea lor, elementele de individualizare și valoarea lor.

Atît prima instanță, cît și cea de apel a expus conținutul declarațiilor martorului Burlac Oxana ce activează în calitate de executor judecătoresc și anume că s-a aplicat sechestrul asupra bunurilor debitorului în mărime de 40 000 lei, fapt care este confirmat prin facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626, alte careva mențiuni cu referire la modul de determinare a existenței în natură cît și a valorii bunurilor sechestrate nu au fost indicate.

Nemijlocit la materialele cauzei penale au fost anexate 6 facturi de expediție și anume:

- *Factura de expediție sena PB nr. 0092626 din 10.02.2013, eliberata pentru furnizarea mărfii în suma de 768 lei;*
- *Factura de expediție seria PB nr. 0092627 din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 318 lei;*
- *Factura de expediție seria PB nr. 0092628 din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 459 lei;*
- *Factura de expediție seria PB nr. 0092629 din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 1953 lei;*

- *Factura de expediție seria PB nr. 0092630 din 10.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 612 lei;*

- *Factura de expediție seria PB nr. 0092631 din 11.02.2013, eliberată pentru furnizarea mărfii în suma de 479 lei;*

Sumînd valorile indicate în aceste facturi rezultă că valoarea bunurilor respective este de 4589 lei și nicidecum de 40 000 lei, după cum a indicat executorul judecătoresc, și cum au stabilit instanțele de fond.

În drept, recurenții își întemeiază cererile de recurs pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. Pe marginea recursurilor declarate a prezentat referință procurorul, din procuratura de nivelul Curții Supreme de Justiție, care a solicitat respingerea acestora cu menținerea deciziei contestate.

8. Judecînd recursurile ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră că acestea urmează a fi admise, cu dispunerea rejudecării cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală o hotărîre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept în cazul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar conform pct. 8) al aceluiași articol atunci cînd – nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

În primul rînd, instanța de recurs consideră necesar de a evidenția faptul că în speța dată, au existat relații civile, iar litigiul dat a fost soluționat de către instanța civilă prin hotărîre, în temeiul căreia a fost intentată procedura de executare în baza titlului de executare nr. 2-1149/12 din 30.05.2012, fiind dispusă încasarea sumei de 71 450 lei din contul SRL „Progrico” în beneficiul SRL „Bijuliux”, cu titlu de preț al mărfii livrate.

Astfel, potrivit prevederilor art. 203 Cod de procedură penală este stipulat că punerea sub sechestrul a bunurilor este o măsură procesuală de constrîngere, care constă în inventarierea bunurilor și în interzicerea proprietarului sau posesorului acestora de a dispune de ele, iar, în caz de necesitate, a se folosi de aceste bunuri. Prin urmare, rezultă că între persoana căreia bunurile îi sunt încredințate în legătură cu sechestrarea bunurilor, și autoritățile statului se stabilesc relații îndreptate spre asigurarea realizării actului oficial de aplicare a sechestrului. Făcînd referință la specificul speței în cauză, ținînd cont că între părți – creditorul SRL „Bijuliux” și debitorul SRL „Progrico” există deja o hotărîre prin care a fost soluționat litigiul privind încasarea datoriei de 71 450 lei cu titlu de preț al mărfii livrate, este incorectă constatarea privind cauzarea unui alt prejudiciu material în mărime de 40 000 lei, cauzat între aceleași părți, însă cu alt statut procesual (inculpat/parte vătămată) în cadrul procedurii de executare a încasării datoriei de 71 450 lei. Din aceste considerente, instanța de recurs subliniază că în speța dată, infracțiunea prevăzută la art. 251 Cod penal este una **formală și nu are victimă**.

În aceeași ordine de idei, este necesar de a menționa că înaintarea învinuirii în prezenta cauză penală este incorectă prin sintagma „*prin ce a cauzat întreprinderii SRL „Bijuliux” un prejudiciu material considerabil în mărime de 40 000 lei.*”, din aceleași

considerente sunt greșite și constatările primei instanțe care a reținut în fapta incriminatoare cauzarea unui prejudiciu material în mărime de 40 000 lei.

În al doilea rând, avînd în vedere specificul cauzei deduse judecătii, Colegiul penal lărgit constată din materialele cauzei că, conducătorul SRL „Progrico” este Tataru Ecaterina (f.d. 24, vol. I), și de aici rezultă că aceasta deține dreptul de proprietate asupra bunurilor sechestrate, nefiind nici posesor, nici depozitar al acestor bunuri. În atare împrejurări, este cert faptul că prin înstrăinarea bunurilor ce constituie proprietatea inculpatei, nu poate exista un prejudiciu material cauzat lui SRL „Bijuliux”. Or, reieșind din specificul infracțiunii, pericolul social al acesteia constă în imposibilitatea de a valorifica un drept patrimonial de către partea vătămată, iar prin neglijarea interdicțiilor pe care le presupune procedura de aplicare a sechestrului, făptuitorul este tras la răspundere penală în baza art. 251 Cod penal.

Pornind de la aceleași considerente reflectate *supra*, și anume – imposibilitatea părții vătămate de a valorifica un drept patrimonial, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că în speța dată poate fi cauzat un prejudiciu moral. Astfel, se conchide că instanța de apel greșit a soluționat acțiunea civilă, în partea încasării prejudiciului moral.

În al treilea rând, analizînd partea motivatoare a deciziei contestate, instanța de recurs a ajuns la concluzia că instanța de apel nu a analizat și nu a combătut argumentele de bază din apelurile inculpatului și a avocatului său – poziție care contravine cu desăvîrșire prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, unde se stipulează că instanța de apel, judecînd apelul, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate deoarece, nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra criticilor invocate de către apelanți, trecînd prin revistă doar probele administrate pe caz, expunînd în principiu partea motivatoare a sentinței primei instanțe.

În acest context, instanța de apel nu s-a expus referitor la critica invocată în apelurile inculpatei și al apărătorului său unde se indică expres că suma exprimată în facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626 constituie 4589 lei, și nicidecum 40 000 lei, precum a declarat martorul Burlac Oxana, executorul judecătoresc care a întocmit procesul-verbal de sechestrul din data de 11.04.2013.

Din textul deciziei, Colegiul penal lărgit constată că acest argument a fost reținut în partea constatatoare a deciziei contestate, însă a rămas fără un răspuns în partea motivatoare a hotărîrii pronunțate pe caz (f.d. 196, vol. I). Mai mult de atît, instanța de apel a verificat facturile sus-menționate și a reținut și declarațiile martorului Burlac Oxana, care a afirmat că: „...la 11.04.2013, s-a prezentat în Piața centrală, amplasată în str. Mitropolitul Varlaam, 63 mun. Chișinău, la ghereta nr. 3, bloc 18, unde în baza titlului executoriu nr. 2 – 1149/12 din 30.05.2012, emis de Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău privind încasarea de la SRL „Progrico” în beneficiul „Bijuliux” suma de 71 450 lei cu titlu de preț a mărfii livrate, a aplicat sechestrul pe bunurile debitorului în valoare totală – 40000 lei, fapt confirmat prin facturile nr. 0092631, nr. 0092630, nr. 0092629, nr. 0092628, nr. 0092627, nr. 0092626.” (f.d. 198, vol. I)

La fel, instanța de recurs constată că instanța de apel a expus în decizia adoptată criticile formulate în apelurile inculpatei și al apărătorului său, însă din cauze nejustificate

instanța de apel a evitat a se expune detaliat asupra acestora, indicînd în mod generic că: „În general, argumentele aduse de către inculpată și avocatul acesteia, Iurie Bargan în apelurile declarate au fost obiectul cercetării în instanța de fond și nu și-au găsit confirmarea în instanța de apel, sentința fiind una legal motivată și întemeiată.” (f.d. 199, vol. I).

Nu în ultimul rînd, Colegiul penal lărgit apreciază critic constatarea instanței de apel prin care aceasta s-a expus asupra încălcărilor privind legalitatea întocmirii procesului-verbal din 11.04.2013 invocate în apelurile declarate, și anume că executorul judecătoresc a indicat superficial și cu caracter general numai genul unor produse și valoarea acestora care a fost stabilită într-un mod inadmisibil (din facturi ce reflectă o altă valoare), expunînd următoarele concluzii: „Instanța de judecată mai reține că inculpata Tataru Ecaterina a semnat procesul verbal de aplicare a sechestrului și urma să asigure integritatea bunurilor încredințate. În același timp în caz de dezacord cu acțiunile executorului judecătoresc, acestea urmau să fie contestate în modul prevăzute de lege însă ultima nu le-a contestat.” (f.d. 164, vol. I).

O asemenea motivare succintă și abstractă asupra argumentelor invocate în apelul inculpatei și al apărătorului său nu poate fi menținută de către instanța de recurs, deoarece, precum au indicat și recurenții în recursurile ordinare de pe rol, obiectul infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal îl constituie relațiile sociale care asigură respectarea regulilor de păstrare a bunurilor gajate și a celor care sunt sechestrate și confiscate, iar ca obiect material apar bunurile materiale gajate, sechestrate sau confiscate în mod legal.

Astfel, sintagma „sechestrate sau confiscate în mod legal” presupune faptul că executorul judecătoresc urma să întocmească procesul-verbal de sechestr în conformitate cu exigențele art. 115-119 Cod executare și cu respectarea prevederilor art. 118 Cod de executare.

Necesitatea respectării acestor reglementări legale se impune anume pentru a fi posibilă determinarea obiectului material al componenței infracțiunii prevăzute de art. 251 Cod penal și ca urmare, pentru o încadrare juridică justă a faptei infracționale.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală în cazul în care eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărîrea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

În speța de referință, se atestă încălcarea normelor procedurale indicate mai sus, care constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate de către instanța de recurs.

Astfel, se impune soluția admiterii recursurilor de pe rol, casării totale a deciziei contestate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În cadrul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să acorde o atenție sporită argumentelor formulate în apelurile declarate, să se expună pe deplin asupra acestora, să înlătore eroarea de drept reflectată în învinuirea înaintată, precum și eroarea ce vizează acțiunea civilă și să adopte în acest sens, o hotărîre legală și întemeiată.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Admite recursurile ordinare declarate de inculpata Tataru Ecaterina și de avocatul Bargan Iurie în numele inculpatei, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 noiembrie 2015, în cauza penală privind-o pe **Tataru Ecaterina Gheorghe**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac, pronunțată integral la 01 iulie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș

Nadejda Toma